

22.

Ik kijk van de hoogzwangere buik van mijn vrouw naar mijn papa en weer terug. Het hangt als een loden bal tussen ons in. Het hangt in de zware fluwelen gordijnen, in het schaarse licht dat binnenvalt, in elk klein en groot voorwerp in de volgestouwde kamer. Een beladen sfeer in een overbeladen kamer.

Ik weet het. Zij weet het. Hij weet dat wij het weten.

Hij heeft gedronken. Hij is hervallen.

Niemand zegt er iets over. Zoals we het onszelf geleerd hebben, doen we alsof. We praten vakkundig rond de loden bal heen.

Hoe het met de zwangerschap gaat. En dat de uitgerekende datum nu wel heel dichtbij komt. Of grote zus er naar uit kijkt. Ja, ze kijkt er heel erg naar uit, papa, net als wij, de baby mag wel gaan komen, want de bekkenpijn en voorweeën worden stilaan wat veel, wat zeggen we, bijna ondraaglijk, we zijn benieuwd naar haar gezichtje en haar haartjes - zou ze op haar zus lijken - en haar wiegje staat al lang klaar, dat hebben we met ons drieën in elkaar gezet, haar eerste kleertjes liggen klaar en haar knuffels en speeltjes en luiers en flesjes en slab-

betjes en weet je, papa, jouw gezicht ziet zo rood en het zweet loopt van je voorhoofd en ik hoor jouw benevelde stem, je hebt weer gedronken, verdomme en ik kan het niet luidop uitspreken want als ik het niet zeg kan ik doen alsof het er niet is, je bent hervallen, verdomme en moest dat nu echt vlak voor de geboorte van je nieuwe kleindochter, papa?

's Avonds stuur ik mijn papa een kort sms'je om hem te laten weten dat we zagen dat hij terug gedronken had. Ik krijg een bevestigend berichtje terug dat ondanks het feit dat ik het al wist, verpletterend is.

Mijn tweede dochter besluit dat het hoog tijd is voor een grote portie geluk en kondigt zich de volgende ochtend aan, twee weken eerder dan verwacht.

De eerste dag reserveren we voor ons kersverse gezin van vier, maar daarna kunnen we het bezoek van de grootouders niet langer uitstellen. In de warme ziekenhuiskamer wordt ons hummeltje in haar felgekleurde babypakje van de ene naar de andere arm doorgegeven.

Mijn papa straalt als trotse opa.

Het is maar goed dat we een nieuw bundeltje geluk in ons midden hebben om onze aandacht op te richten.

32.

Zwart.
Zijn oog is zwart.
Niet blauw, maar zwart.
Als de duisternis.

Hij is gevallen. Het is niet de eerste keer en zal niet de laatste zijn. Soms krabbelt hij zelf terug overeind en vindt op één of andere manier de weg naar huis. Andere keren treffen wildvreemde voorbijgangers hem op de grond aan en bellen 112. De spoedartsen kennen hem. Ik wil en durf niet nadenken over wat ze over deze patiënt, mijn papa, zeggen in de koffiekamer, wat hun meningen zijn, hun oordelen.

Ik kijk naar de foto van mijn papa op mijn laptop. Met mijn ogen half dicht, mijn gezicht deels afgewend en mijn lichaam zo ver mogelijk tegen de rugleuning van de stoel gedrukt, alsof fysieke afstand een emotionele buffer kan zijn. De foto gaat recht naar mijn hart en stampt daar keihard op iets wat al gebroken is.

Hij ziet er zo slecht uit, is de gedachte die zich in mijn hoofd vasthaakt. Zijn zwarte oog. Zijn ongewassen haar in lange, vette slierten aan weerskanten van zijn hoofd. En bovenal triest, kapot, klein, zo ziet hij eruit.